

Őszinte tisztelettel köszöntök minden kedves jelenlévőt a magam és községünk képviselőtestülete nevében is!

Nézzék el nekem, hogy külön nem köszöntök mindenkit, de a volt gerencséri lakosokkal, azok leszármazottaival kivételt teszek. Isten hozta őket haza!

Kedves Hölgyeim, Tisztelt Uraim!

Vegyes érzések kavargtak bennem köszöntöm írása közben. Egyrésztől szomorú voltam, és vagyok, hogy egy ilyen ősi település, a környék legrégebben jegyzet települése eltűnt a térképről, és nem a középkorban, nem a háborúk viharában, hanem emberi léptékkal mérve is most, egy emberöltővel ezelőtt.

Másrésztől örülök annak, hogy megadatott a lehetősége, hogy mi most megjelölhessük a helyet, ahol egykor emberek éltek.

Azután újra szomorú lettem, mert összefüggést, folyamatot látok Gerencsér, és a többi sok száz kihalt település, és a mostani vidék- és falurombolás között. Akkor, amikor 600 ember már nem érdemel postahivatalt, 100-120 gyerek kevés, hogy fennmaradhasson a faluban az iskola, 100 éve működő vasútvonalat zárnak be, és ha elfogy a kórház havi pénzkerete, nem fogadják a beteget. Csökkenteni akarják az önkormányzatok számát, polgármesteri hivatalokat szándékoznak megszüntetni, érdekképviselő nélkül teljesen kiszolgáltatottá akarják tenni a falvakat. Munkalehetőségről már ne is beszéljünk. Lesz dolga elég a következő kormánynak, hogy ennek a megfáradt, csalódott és hitevesztett magyar népnek visszaadja a megmaradás reménységét. Reméljük, felismerik a kis falvak megmaradásának fontosságát. Mivel is zárhatnám rövid és kissé borúlátó köszöntőmet, mint azzal a reménységgel, hogy kicsi országunkban egyetlen település sem jut Gerencsér sorsára.